

فصل سوّم

در مقصود از حکمت که در الواح مبارکه نازل شده

جمالقدم جلّ جلاله در لوح جوان روحانی درخشی میفرمایند قوله تعالی:

"اَنَا نوصيكم بالحكمة حکمت اعمال و افعالی است که سبب آگاهی غافل‌های عالم است و همچنین تقرّب ایشان است بحزب الله. عباد بیچاره را ارباب عمائم باوهم تربیت نموده‌اند باید حکمای ارض بکمال رأفت و محبّت عباد را بشریعت الله و مشرق عنایتش دعوت نمایند."

حضرت عبدالهء جلّ ثنائه در لوحی میفرمایند قوله الاحلی:

"در الواح الهی ذکر حکمت گشته و بیان مراعات مقتضیات مکان و وقت شده مراد سکون روحی و شئون عنصری نبوده بلکه مراد الهی این بوده که شمع در جمع برافروزد نه در صحرای بی‌نفع، ماء فیض الهی بر ارض طیبّه نازل گردد نه ارض جرزّه.¹ و الاّ خاموشی شمع را حکمت نتوان گفت و پریشانی جمع را علامت وحدت نتوان شمرد. افسردگی و مردگی حیات و زندگی تعبیر نشود و ناتوانی و درماندگی هوشمندی و زیرکی نگردهد." (مکاتیب جلد اوّل)

و نیز در لوح محفل روحانی طهران از یراعه² مرکز میثاق جلّ ثنائه نازل قوله الاحلی:

"بساط تبلیغ باید در جمیع احیان ممدود گردد زیرا تأیید الهی موکول بر آن. اگر نفسی بجان و دل در نهایت همّت کمر بر تبلیغ امرالله نبندد البتّه از تأیید ملکوت ابهی محروم ماند ولی باید که بحکمت باشد. و حکمت این است که بمدارای الهی و محبّت و مهربانی و صبر و بردباری و اخلاق رحمانی و اعمال و افعال ربّانی تبلیغ نماید نه اینکه بصمت و سکوت پردازد و بکلی فراموش نماید. خلاصه احبّای الهی را فردا فردا بتبلیغ امرالله تشویق نمائید که حکمت مذکوره در کتاب نفس تبلیغ است ولی بمدارا تأییدات الهیّه احاطه نماید و توفیقات صمدانیّه رفیق گردد."

¹ جرزّه: بضمّ اوّل و ثانی و فتح ثالث زمین شوره زار را گویند

² یراعه: قلم